

20240903 164 0003

Nederlands Forensisch Instituut
Ministerie van Justitie en Veiligheid

> Retouradres Postbus 24044 2490 AA Den Haag

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Directie Wetgeving en Juridische zaken
t.a.v. [REDACTED]
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Laan van Ypenburg 6
2497 GB Den Haag
Postbus 24044
2490 AA Den Haag
www.forensischinstituut.nl

Contactpersoon
Juridische Zaken

T 070 888 66 66

Ons kenmerk
[REDACTED]

Datum 2 september 2024
Onderwerp Reactie NFI op conceptwetsvoorstel Eerste aanvullingswet nieuw
Wetboek van Strafvordering

Geachte [REDACTED],

Bij brief van 8 mei 2024 heeft u namens de Minister van Justitie en Veiligheid het NFI gevraagd om een reactie op het conceptwetsvoorstel Eerste aanvullingswet nieuw Wetboek van Strafvordering (hierna: het conceptwetsvoorstel) met bijbehorende memorie van toelichting (hierna: de memorie van toelichting). In dit voorstel zijn omissies uit de twee vaststellingswetten – die samen de kern van het nieuwe wetboek vormen – hersteld, wordt invulling gegeven aan gereserveerde onderdelen uit de vaststellingswetten, worden noodzakelijke aanpassingen doorgevoerd in de teksten van de vaststellingswetten en worden enkele nieuwe onderwerpen toegevoegd aan het nieuwe wetboek.

Het NFI heeft met belangstelling kennis genomen van dit conceptwetsvoorstel en onderwerpen die het werk van het NFI direct dan wel indirect raken. Denk daarbij aan de aanpassing van enkele onderdelen van de deskundigenregeling, aanpassingen van bepalingen over het onderzoek met betrekking tot het lichaam en strafvorderlijke gegevensverwerking. Het NFI uit dan ook haar dankbaarheid dat zij middels de Gecombineerde Werkgroep en diverse expertmeetings bij de totstandkoming van het conceptwetsvoorstel is betrokken en complimenteert de Minister met de gang van zaken.

Reactie

Het NFI heeft een aantal reacties op de tekst van het wetsvoorstel en naar aanleiding van de bijbehorende memorie van toelichting. Deze zullen hieronder per onderwerp nader worden toegelicht.

Aanpassingen van enkele onderdelen van de deskundigenregeling

Ten aanzien van artikel 0 (aanpassingen artikel 1.7.5 nWvSv)

In paragraaf 7.2 van de memorie van toelichting valt op pagina 44 het volgende te lezen (cursivering NFI): *“Een technisch onderzoek kan aanleiding geven tot een aanvullend onderzoek of een tegenonderzoek. In voorkomende gevallen zal daarvoor door de officier van justitie of de rechter-commissaris een deskundige moeten worden benoemd (artikelen 2.4.3, eerste lid, en 2.10.54, eerste lid).”* De laatste zin van het hiervoor geciteerde stuk kan op twee manieren worden uitgelegd. Allereerst kan deze zin zo worden opgevat dat, wanneer naar aanleiding van een technisch onderzoek opdracht wordt gegeven tot een aanvullend of tegenonderzoek, het zo kan zijn dat dit onderzoek moet worden

aangemerkt als deskundigenonderzoek. Is dat het geval dan dient daartoe een benoeming door de officier van justitie of de rechter-commissaris te worden afgegeven. Maar deze zin kan ook zo worden opgevat dat, wanneer het geval zich voordoet dat naar aanleiding van een technisch onderzoek wordt besloten tot een aanvullend of tegenonderzoek, altijd een deskundige zal moeten worden benoemd. Van die tweede opvatting kan naar de mening van het NFI geen sprake zijn, nu aanvullend en tegenonderzoek naar aanleiding van technisch onderzoek zowel technisch onderzoek als deskundigenonderzoek kan inhouden. Sterker nog, wanneer sprake is van tegenonderzoek naar aanleiding van technisch onderzoek zal doorgaans sprake zijn van technisch onderzoek waar geen deskundigenbenoeming voor nodig is, aangezien het aangewezen is dat dat tegenonderzoek gelijkwaardig is aan het eerste (technisch) onderzoek. Het NFI verzoekt de wetgever dan ook nogmaals kritisch te kijken naar de bewoordingen van de hiervoor geciteerde laatste zin, om zo onjuiste interpretaties te voorkomen.

Datum
26 augustus 2024

Ons kenmerk

Daarnaast valt op pagina 44 met betrekking tot het vooraf betrekken van de verdachte bij het technisch onderzoek het volgende te lezen (cursivering en onderstreping NFI): *"Over een opdracht tot technisch onderzoek wordt de verdachte niet vooraf geïnformeerd. Omdat het daarbij gaat om onderzoek dat geen of beperkte interpretatie van de onderzoeker vergt, met een standaardvraagstelling waarbij gebruik wordt gemaakt van een standaardonderzoeksmethode die als deze door een ander zou worden herhaald steeds hetzelfde resultaat zou opleveren, is er ook geen noodzaak de verdachte vooraf bij de onderzoeksopdracht te betrekken. Mocht dat in een voorkomend geval wel van belang zijn, bijvoorbeeld als het onderzoek op verzoek van de verdachte plaatsvindt, of als het gaat om een onderzoek aan veiliggestelde sporen als gevolg waarvan van het aangetroffen sporenmateriaal mogelijk weinig tot niets meer overblijft, ligt het in de rede dat de officier van justitie besluit dat een deskundige wordt benoemd om het onderzoek uit te voeren."* Voor wat betreft de hier onderstreepte zin geeft het NFI de wetgever mee dat niet alleen bij het onderzoek aan de sporen zelf (technisch onderzoek), maar ook al bij het verzamelen en veiligstellen van die sporen (art. 1.7.5, eerste lid, onder b van het conceptwetsvoorstel) sprake kan zijn van onderzoek als gevolg waarvan van de aangetroffen sporendrager weinig tot niets meer overblijft of van onderzoek waarbij sporen verloren kunnen gaan. Denk daarbij aan het verzamelen en veiligstellen van digitale sporen (data). Deze voor het onderzoek nuttige data bevindt zich doorgaans op hardware die wordt onderzocht (een in beslag genomen computer, telefoon, etc.). Door nieuwe ontwikkelingen/technieken is er niet altijd een methode bekend waarmee de data verkregen kan worden (denk bijvoorbeeld aan de opkomst van PGP-telefoons). Bij het verzamelen van die data bestaat er dus een kans dat het stuk van overtuiging (de computer, telefoon, etc.) defect raakt, dat data verloren gaat of beide. Ook zal mogelijk een eventueel aanwezige garantieverzegeling verbroken moeten worden, waardoor een garantie kan vervallen. De reden waarom data verloren kan gaan, heeft te maken met de delicate handelingen die soms op hardware moeten worden uitgevoerd. Denk bijvoorbeeld aan het uitfrezen van een chip uit een printplaat. Voor een deel zijn dit menselijke handelingen die (indien beschikbaar) geoefend kunnen worden op referentiemateriaal, maar er blijft altijd een kans bestaan dat er iets misgaat op het te onderzoeken SVO zelf. In het meest ongunstige geval kan dat betekenen dat data onherstelbaar beschadigd raakt. Dit onderzoek ten behoeve van het verzamelen of veiligstellen van digitale sporen heeft dus niet altijd tot gevolg dat de data voor het onderzoek beschikbaar komt. Het op een andere wijze proberen te verkrijgen van de op de hardware aanwezige data is daarna niet meer mogelijk. In de praktijk wordt voor dit destructieve onderzoek momenteel altijd toestemming gevraagd aan de OvJ. Op dergelijk destructief onderzoek in de voorfase van het opsporingsonderzoek lijkt de hiervoor geciteerde passage geen

betrekking te hebben en in de memorie van toelichting wordt niet nader toegelicht hoe hier in de praktijk mee moet worden omgegaan. In dit geval ligt een deskundigenbenoeming naar de mening van het NFI niet in de rede, aangezien het enkel gaat om het verzamelen en veiligstellen van sporen waarbij in het geheel geen interpretatie plaatsvindt. Desondanks kan het NFI zich voorstellen dat de verdediging – juist gelet op het destructieve karakter van het onderzoek – hierover wel op voorhand op de hoogte moet worden gesteld en bijvoorbeeld wordt betrokken bij de keuze voor een uitvoerend technisch specialist. Het NFI verzoekt de wetgever dan ook in de memorie van toelichting te verduidelijken hoe moet worden gehandeld wanneer, in het geval van onderzoek als bedoeld in art. 1.7.5, eerste lid, onder b van het conceptwetsvoorstel, sprake is van destructief onderzoek.

Datum
26 augustus 2024

Ons kenmerk
[REDACTED]

Voorts valt in de memorie van toelichting op pagina 82 te lezen dat degene die het technisch onderzoek heeft uitgevoerd ook, al dan niet met daaraan voorafgaande benoeming, door de rechter-commissaris of op de terechtzitting door de rechter als deskundige kan worden verhoord. Hier wordt verwezen naar de artt. 2.10.57 en 4.2.44, terwijl het artikel waaruit dit volgt naar de mening van het NFI art. 2.10.56 is. Dit laatste artikel heeft het over een 'benoemde deskundige' en een 'andere deskundige' die verhoord kunnen worden door de rechter-commissaris. De bij dit artikel behorende memorie van toelichting (Eerste vaststellingswet) laat zich niet uit over wie als 'andere deskundige' kunnen worden aangemerkt. Gelet op de hiervoor aangehaalde passage op pagina 82 gaat het NFI ervan uit dat onder 'andere deskundige' kennelijk onder meer kan worden verstaan de technisch onderzoeker. Over dit laatste zou echter wel verwarring kunnen ontstaan, waarbij het NFI wijst op hetgeen tijdens de diverse expertmeetings en overleggen in de Gecombineerde Werkgroep is besproken over het onderscheid tussen het formele begrip 'deskundige' in de wet en de experts die technisch onderzoek uit kunnen voeren (in de toelichting bij het conceptwetsvoorstel consequent aangeduid als degene die technisch onderzoek uitvoert, niet als 'andere deskundige'). Volgens het NFI is het daarom van belang om expliciet duidelijk te maken dat onder de 'andere deskundige' als bedoeld in art. 2.10.56, tweede lid, ook de technisch onderzoeker valt. Aangezien de memorie van toelichting bij art. 2.10.56 thans niet ter consultatie voorligt, verzoekt het NFI de wetgever hieraan expliciet aandacht te besteden in de passage op pagina 82 zoals hierboven bedoeld. Als met 'andere deskundige' in dit artikel alleen een niet benoemde deskundige wordt bedoeld en niet de technisch onderzoeker, dan geeft het NFI de wetgever in overweging om de technisch onderzoeker nog aan art. 2.10.56 toe te voegen.

Ten aanzien van artikel Y (aanpassingen artikel 2.4.4, eerste lid nWvSv)

Volgens de memorie van toelichting op pagina 96 wordt art. 2.4.4, eerste lid gewijzigd om te verduidelijken dat een nieuwe deskundige (voor aanvullend of tegenonderzoek) enkel de voor dat onderzoek noodzakelijke gegevens van de eerste deskundige ontvangt. Hierbij wordt benoemd dat er situaties denkbaar zijn waarbij de gegevens of het onderzoeksmateriaal rechtstreeks van de eerste deskundige aan de nieuwe deskundige worden verstrekt. Als voorbeeld hiervan worden zeer persoonlijke gegevens van slachtoffers, verdachten of derden genoemd.

In een ander kader werd het NFI op de bepaling in art. 2.4.3, tweede lid gewezen. Het NFI is over dat artikel zowel informeel als formeel niet geconsulteerd. In het stadium dat dit artikel binnen de Gecombineerde Werkgroep besproken werd, was het NFI nog niet bij die werkgroep betrokken. Op basis van dit artikel (evenals art. 2.10.54, tweede lid in het geval het verzoek tot de rechter-commissaris wordt gericht) kan de verdachte ter ondersteuning van zijn verzoek tot aanvullend of

tegenonderzoek kennisnemen van de stukken en de onderzoeksresultaten waarop de conclusies van het eerste onderzoek zijn gebaseerd. Hoewel de tweede volzin van het tweede lid bepaalt dat de officier van justitie (resp. de rechter-commissaris) kan bepalen dat inzage van deze gegevens niet wordt toegestaan, kan dat enkel 'in het belang van het onderzoek'. Het is daarmee aan de officier van justitie (resp. de rechter-commissaris) om te beoordelen of het in het belang van het onderzoek is dat de verdediging kennis kan nemen van de zo specifiek mogelijk omschreven stukken.

Datum

26 augustus 2024

Ons kenmerk

De forensisch artsen, pathologen en toxicologen van het NFI werken voor hun onderzoek veelvuldig met medische gegevens. Deze medische gegevens vallen, naar het NFI verwacht, in de categorie 'zeer persoonlijke gegevens', aangezien het per definitie bijzondere persoonsgegevens betreft. Ten aanzien van deze medische gegevens geldt dat de deskundige naast de strafvorderlijke geheimhoudingsplicht een (evt. afgeleid) beroepsgeheim heeft op grond van de Wet op de Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg (Wet BIG). Het doorbereken van dat beroepsgeheim kan enkel in bijzondere gevallen. Eén daarvan is een wettelijke plicht om het beroepsgeheim te doorbreken.

Het NFI vraagt zich af of het recht voor de verdediging als bedoeld in art. 2.4.3, tweede lid (resp. art. 2.10.54, tweede lid) – wanneer het verzoek door de officier van justitie (resp. de rechter-commissaris) wordt toegewezen – een wettelijke plicht voor de forensisch medisch deskundige meebrengt om zijn beroepsgeheim te doorbreken. Dit zou naar de mening van het NFI te ver gaan en bovendien problematisch zijn. Daarbij wijst het NFI erop dat het doorgaans een bijzonder grote inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van de betrokken persoon oplevert wanneer zijn/haar medische gegevens met de advocaat en/of de verdachte gedeeld moeten worden. Er zijn daarvan talloze voorbeelden denkbaar, maar een voorbeeld dat sterk 'tot de verbeelding spreekt' is het delen van foto's van het slachtoffer van een zedenfeit, genomen door de forensisch arts, vaak kort nadat het vermeende zedendelict is gepleegd en van zeer intieme plekken op het lichaam. Het risico bestaat dat, wanneer de forensisch medisch deskundige gedwongen kan worden medische stukken van de onderzochte persoon aan de verdediging te verstrekken (of het nou om inzage of daadwerkelijke verstrekking gaat) en dit algemeen bekend wordt, slachtoffers steeds minder bereidwillig zullen zijn om volledige medewerking te verlenen aan het forensisch medisch onderzoek. Het behoeft geen toelichting dat dit een zeer onwenselijk gevolg zou zijn.

Weliswaar laat de wet ruimte om de kennisname te weigeren in het belang van het onderzoek, maar in de praktijk – zo heeft het NFI ervaren – valt de toets die in dergelijke gevallen gemaakt dient te worden niet altijd samen met (bescherming van) de belangen van de persoon op wie de medische gegevens betrekking hebben. Een andere mogelijkheid om verstrekking van of inzage in de stukken te omzeilen, is de deskundige op te dragen een aanvullend rapport op te maken. Deze mogelijkheid als alternatief volgt echter enkel uit de memorie van toelichting en daarnaast zal de verdediging daar niet altijd mee geholpen zijn wanneer het gaat om de onderbouwing van een aanvullend of tegenonderzoek.

Het NFI realiseert zich dat het onderliggende concept wetsvoorstel niets wijzigt aan art. 2.4.3, tweede lid (resp. 2.10.54, tweede lid) zoals dat reeds in de Eerste Vaststellingswet is opgenomen. Het NFI hecht er echter – gelet op de hiervoor genoemde zorgen en bezwaren – aan om dit desondanks in deze reactie onder de aandacht van de wetgever te brengen. Gelet op het feit dat er voor het verstrekken van onderliggende stukken aan de deskundige die aanvullend of

tegenonderzoek zal gaan verrichten in de memorie van toelichting behorende bij art. 2.4.4, eerste lid expliciet ruimte wordt gelaten dergelijke zeer gevoelige gegevens enkel direct te verstrekken aan deze tweede deskundige, wil het NFI de wetgever verzoeken ook ten aanzien van het bepaalde in art. 2.4.3, tweede lid een soortgelijke ruimte te creëren. Naar de mening van het NFI moet in ieder geval duidelijk worden dat de forensisch medisch deskundige, die gehouden is aan een medisch beroepsgeheim, niet gedwongen kan worden aan de verdediging medische stukken te verstrekken of inzage in dergelijke stukken te verlenen wanneer de deskundige meent dat er geen grond is voor doorbreking van zijn beroepsgeheim.

Datum
26 augustus 2024

Ons kenmerk
[REDACTED]

Aanpassingen van bepalingen over het onderzoek met betrekking tot het lichaam

Ten aanzien van artikel PP (aanpassingen artikel 2.6.14 nWvSv)

Uit de tekst van het conceptwetsvoorstel volgt dat de inhoud van het eerdere tweede lid van art. 2.6.14 niet langer in het nieuwe wetboek wordt opgenomen. In dit artikellid was geregeld door wie het bevel tot afname van lichaamsmateriaal ten behoeve van onderzoek als bedoeld in dit artikel kon worden uitgevoerd. In de memorie van toelichting wordt niet expliciet ingegaan op deze wijziging. Het is voor het NFI dan ook onduidelijk waarom art. 2.6.14 niet langer regelt door wie het bevel tot afname van lichaamsmateriaal als bedoeld in dit artikel mag worden uitgevoerd. Dit wekt met name ten aanzien van het afnemen van bloed (het voorgestelde tweede lid) bevreemding nu in bijvoorbeeld de artt. 2.6.11, derde lid (kort gezegd: bloedafname in het kader van de Wet middelenonderzoek bij geweldsplegers (hierna: WMG)) en 2.6.17, vierde lid (afname van celmateriaal ten behoeve van DNA-onderzoek) wel expliciet wordt uitgewerkt door wie het bevel tot afname van lichaamsmateriaal, waarvoor het lichaam moet worden binnengegaan (de mondholte in geval van wangslimvlies en de ader in geval van bloed), moet worden uitgevoerd. Uiteraard biedt art. 2.6.5, derde lid, de grondslag om bij algemene maatregel van bestuur (hierna: AMvB) nadere regels te stellen over het verrichten van een onderzoek als bedoeld in art. 2.6.14. Maar het op het niveau van een AMvB regelen van dergelijke bevoegdheden wringt naar het oordeel van het NFI met de opmerking op pagina 115 van de memorie van toelichting, te weten dat in het geval met het afnemen van het benodigde lichaamsmateriaal een ingrijpende inbreuk wordt gemaakt op de lichamelijke integriteit, de wettelijke regeling met betrekking tot de afname van het lichaamsmateriaal met meer waarborgen wordt omkleed. Het NFI kan zich, met deze laatste opmerking in het achterhoofd, voorstellen dat in ieder geval ten aanzien van de bevelen als bedoeld in art. 2.6.14 die inhouden dat het lichaam wordt binnengegaan, net als in de artt. 2.6.11, derde lid en 2.6.17, vierde lid, op het niveau van de formele wet wordt geregeld wie het bevel kan uitvoeren. Daarbij merkt het NFI overigens nog op dat binnen de medische zorg ook anderen dan artsen en verpleegkundigen bevoegd zijn bloed af te nemen (bijvoorbeeld laboranten). Met het oog op het huidige tekort aan forensisch artsen (en verpleegkundigen) zou het wat het NFI betreft aanbeveling verdienen een dergelijk alternatief toe te voegen. Het NFI geeft de wetgever hiertoe in overweging aansluiting te zoeken bij het bepaalde in art. 2.6.8 voor wat betreft de personen die bevoegd zijn dit onderzoek in het lichaam feitelijk uit te voeren.

Voorts vraagt het NFI aandacht voor het volgende. Op pagina 116 wordt in de memorie van toelichting ten aanzien van artikel PP opgemerkt, dat het in deze context, bij de afname van haren doorgaans zal gaan om het afknippen van enkele haren en niet om het uittrekken van haren met haarwortels. Voor het kunnen uitvoeren van isotopenonderzoek, onderzoek waarop art. 2.6.14, eerste lid in ieder geval betrekking heeft, is het afnemen van 'enkele' haren echter niet voldoende. Om dit onderzoek op een degelijke wijze te kunnen uitvoeren, zodat

resultaten kunnen worden gegenereerd waarmee de opsporing verder kan, is een - behoorlijke - bos haar nodig van tenminste 200 milligram.

Datum

26 augustus 2024

Ons kenmerk

Tevens merkt het NFI op dat op pagina 121 van de memorie van toelichting ten aanzien van artikel VV als een voorbeeld van onderzoek gericht op het vaststellen van een overleden slachtoffer de schedelreconstructie wordt genoemd. Dergelijk onderzoek wordt echter - voor zover het NFI bekend - niet ingezet ter identificatie van een overleden persoon. Het is aannemelijk dat hier wordt bedoeld de gezichtsreconstructie.

In de alinea die daarop volgt valt vervolgens te lezen dat in het geval een overleden verdachte of slachtoffer al is begraven of gecremeerd, het geval zich kan voordoen dat er geen mogelijkheid meer bestaat om van de overledene zelf celmateriaal af te nemen, terwijl daar met het oog op het verrichten van een DNA-onderzoek bij deze overledene wel behoefte aan kan bestaan. Door de wetgever wordt er op gewezen dat in een dergelijk geval op basis van de bevoegdheden tot inbeslagname van voorwerpen (Boek 2, Titel 7.2) een voorwerp van de overledene in beslag kan worden genomen. Daar kan dan celmateriaal voor verder onderzoek van worden veiliggesteld. De manier waarop een en ander nu is geformuleerd, suggereert dat van een overleden begraven verdachte of slachtoffer geen lichaamsmateriaal meer kan worden afgenomen ten behoeve van DNA-onderzoek. Dat klopt naar de mening van het NFI niet. Ook van een reeds begraven verdachte of slachtoffer kan nog lichaamsmateriaal worden afgenomen ten behoeve van DNA-onderzoek, wanneer de officier van justitie het bevel geeft het lichaam op te graven en het lichaam vervolgens in beslag neemt. Om misverstanden in de praktijk te voorkomen stelt het NFI voor deze passage hierop aan te passen.

Tot slot wijst het NFI graag nog op een mogelijke (nadelige) consequentie voor de onderzoeksresultaten van het onderzoek als bedoeld in het nieuw voorgestelde art. 2.6.14, tweede lid, door hieraan het vereiste van een machtiging van de rechter-commissaris toe te voegen. Het NFI gaat ervan uit dat het onderzoek als bedoeld in dit artikellid in de praktijk neer zal komen op toxicologisch onderzoek anders dan bedoeld in art. 2.6.11, tweede lid (of de Wegenverkeerswet). Het toevoegen van een machtiging door de rechter-commissaris als formeel vereiste voor het kunnen uitvoeren van het onderzoek als bedoeld in art. 2.6.14, tweede lid, zal naar alle verwachting tot (enige) vertraging in het proces leiden. Het NFI wijst er in dit kader op dat concentraties van (lichaamsvreemde) stoffen in het bloed (bij leven) afnemen door omzetting en uitscheiding. De aantoonbaarheidsduur is afhankelijk van de dosis en de hieruit volgende initiële concentratie in bloed, de eliminatiesnelheid (doorgaans uitgedrukt als halfwaardetijd van een stof) en de gevoeligheid van de gebruikte analysetechniek. Er kan hierdoor geen algemene grens voor de termijn van afname worden gedefinieerd, maar in de regel kan ervan uit worden gegaan dat concentraties van (lichaamsvreemde) stoffen in het bloed naar verloop van tijd minder of in het geheel niet meer aantoonbaar zijn. De afnametijd is niet van invloed op de betrouwbaarheid en nauwkeurigheid van de analysemethode. Het leidt echter wel tot het mogelijk missen van stoffen die ten tijde van een voorval in werkzame concentraties in het bloed aanwezig waren en ten tijde van de bloedafname niet meer (of in mindere mate) kunnen worden gedetecteerd. Ook wordt het moeilijker om een uitspraak te kunnen doen over de mate van beïnvloeding ten tijde van het voorval als er moet worden terug geëxtrapoleerd in de tijd. Dit is bovendien niet altijd mogelijk.

In het verlengde van het voorgaande is er ten aanzien van dit 'overige' toxicologisch onderzoek waar art. 2.6.14, tweede lid het oog op heeft thans in de praktijk vaak overlap met de afname van bloed in het kader van de WMG. Dergelijke bloedafname is - in ieder geval op dit moment - niet gekoppeld aan

een machtiging door de rechter-commissaris. Het lijkt het NFI, gelet op de samenloop in de praktijk, wenselijk om ten aanzien van de afname van bloed op deze twee verschillende grondslagen zoveel mogelijk eenzelfde werkwijze te hanteren voor wat betreft het al dan niet vereisen van een machtiging door de rechter-commissaris. Met het oog op die te maken keuze wijst het NFI op het eerder benoemde risico van vertraging dat kan ontstaan als gevolg van het vereisen van een machtiging door de rechter-commissaris voordat tot bloedafname kan worden overgegaan.

Datum
26 augustus 2024

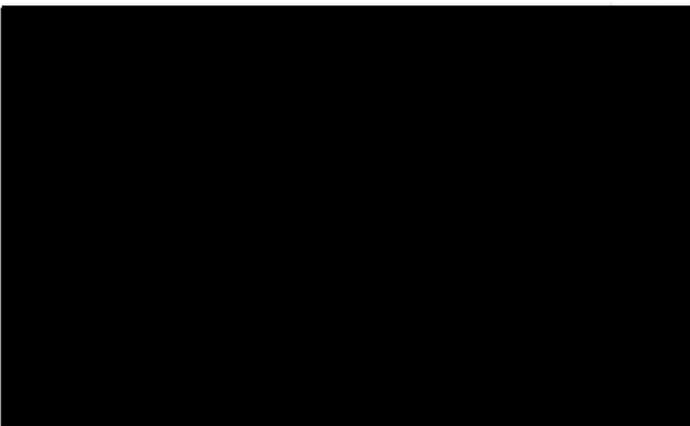
Ons kenmerk
[REDACTED]

Strafvorderlijke gegevensverwerking

Ten aanzien van het voorstel artikel 27b Sv te verplaatsen naar de Wjsg

Het NFI acht het van belang het voornemen om art. 27b Sv te verplaatsen naar de Wet justitiële strafvorderlijke gegevens (Wjsg) onder de aandacht te brengen. Het NFI heeft in een eerder stadium reeds formeel aan de wetgever kenbaar gemaakt dat naar zijn mening de verplaatsing van dit artikel uit Sv naar de Wjsg tot gevolg heeft dat de grondslag voor de rechtmatige verwerking van het strafrechtsketennummer (hierna: SKN) als persoonsgegeven door het NFI komt te vervallen. De Wjsg is immers - zo heeft de wetgever tot nu toe aangegeven - niet van toepassing op de gegevensverwerking door het NFI. Door de wetgevingsjuristen is in reactie daarop aangegeven dat door het verplaatsen van art. 27b Sv naar de Wjsg in deze wet één artikel komt te staan dat wel van toepassing is op het NFI. De grondslag voor het (intern) verwerken van het SKN door onder meer het NFI zal straks dus te vinden zijn in dit nieuw te formuleren artikel in de Wjsg, zo begrijpt het NFI. Het NFI ziet derhalve graag de redactie/formulering van het artikel tegemoet. Aan de hand daarvan kan het NFI een inschatting maken of de noodzakelijke wettelijke grondslag voldoende in het systeem van de Wjsg is opgenomen en voldoende basis geeft voor het mogen verwerken van het SKN, ook in de gevallen die buiten art. 6, eerste lid van het Besluit DNA-onderzoek in strafzaken vallen. Tot slot verzoekt het NFI de wetgever zich in dit kader uit te laten over de vraag of het NFI, door verplaatsing van de inhoud van art. 27b Sv naar de Wjsg, een bevoegde autoriteit in de zin van de Wjsg wordt en zo ja, wat de consequenties daarvan voor het NFI zijn.

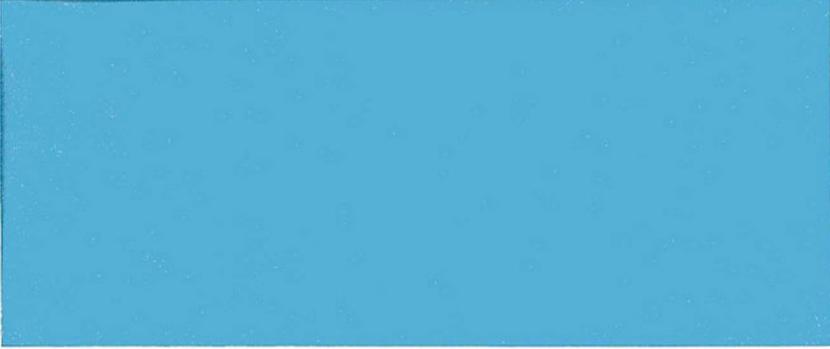
Ik dank u bij voorbaat voor uw aandacht.

29248903-164-0009

PostNL
Port betaald
Port Payé
Pays-Bas

FMHaaglanden
03 SEP. 2024
Ontvangen

Gezien srankamer
03 SEP. 2024

RXACC - #X83DXDX#00#0000#

